

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 692/21
27.4.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Владиславе Милићевић, председника већа, Весне Матковић и Тање Шобат, чланова већа, у парници тужиоца АА из ... - ..., ул. ... бр. ..., против тужене ББ из ... - ..., ул. ... бр. ..., ради поништаја уговора о доживотном издржавању, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П 5105/19 од 15.09.2020. године, у седници већа одржаној дана 27.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Другог основног суда у Београду П 5105/19 од 15.09.2020. године и жалба тужиоца **ОДБИЈА** као неоснована.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 5105/19 од 15.09.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи уговор о доживотном издржавању који је закључен и оверен између сада пок. ВВВ бившег из ..., у својству примаоца издржавања, и ББ из ..., у својству даваоца издржавања, дана 08.02.2018. године пред јавним бележником Биљаном Јањушевић под ОПУ: 53-2018. Ставом другим изреке одлучено је да свака страна сноси своје трошкове поступка.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу побијајући је из свих законом прописаних жалбених разлога.

Испитујући правилност првостепене пресуде у смислу одредбе члана 386 ЗПП ("Сл. гласник РС" бр.72/11 са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је нашао да жалба тужиоца није основана.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1 – 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које Апелациони суд пази по службеној дужности, као ни она из тачке 12 на коју се неосновано указује жалбом тужиоца, јер је побијана пресуда са јасним и непротивуречним разлозима о свим битним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 08.02.2018. године пред јавним

бележником Биљаном Јањушевић из Ваљева под ОПУ: 53-2018 закључен је уговор о доживотном издржавању између сада пок. ВВ, у својству примаоца издржавања, и тужене, у својству даваоца издржавања. У уговору је наведено да ВВ након своје смрти оставља непокретности уписане у лист непокретности бр. ... и ... КО .... (таксативно наведене у чл. 1 уговора) у наслеђе и својину својој унуци, овде туженој, на име издржавања које ће му она давати до краја његовог живота. Чланом 3 уговора овде тужена се обавезала да ће свог деду ВВ издржавати до краја његовог живота, да ће се о њему бринути и старати, обезбеђивати му храну, одећу, обућу, средства за личну хигијену, огрев за зиму, да ће га у случају болести водити код лекара и набављати му лекове, да ће према њему поступати на начин како то претпоставља однос деде и унуке, те да га ће га у случају његове смрти сахранити и издати му подушје, све према месним обичајима, а да ће јој ВВ заузврат оставити имовину ближе означену у члану 1 уговора. Странке су се сагласиле да ће давалац издржавања наведене обавезе извршавати непосредно и посредно, тако што ће за извршење тих обавеза о свом трошку ангажовати своју мајку ГГ, снају примаоца издржавања, која живи у заједничком домаћинству са примаоцем издржавања, која ће те обавезе извршавати у име и за рачун даваоца издржавања.

На основу утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је нашао да је уговор о доживотном издржавању, чији је поништај тужилац тражио тужбеним захтевом, закључен у свему у складу са позитивно правним прописима, те је позивајући се на одредбе члана 194 и члана 203 Закона о наслеђивању, одлучио као у ставу првом изреке побијане пресуде. Закључио је да, иако је тужилац током поступка истакао да је предметни уговор закључен три месеца пре смрти примаоца издржавања, на наведену околност није приложио нити предложио доказе који би указивали да због болести или старости примаоца издржавања, уговор није представљао неизвесност за даваоца издржавања, због чега није било места примени одредбе члана 203 став 1 Закона о наслеђивању. Даље је нашао да је тужилац у конкретном случају тражио поништај предметног уговора (како је то прецизирано поднеском тужиоца од 07.02.2020. године), а предложио је извођење доказа (саслушање два сведока) ради утврђења чињенице да тужена није извршила своју обавезу из члана 3 уговора о доживотном издржавању и није платила трошкове сахране примаоца издржавања, која чињеница може бити релевантна само уколико се тужбеним захтевом тражи раскид уговора, а не и његов поништај, па како тужилац није приложио нити предложио адекватне доказе који би указивали на разлоге за поништај уговора о доживотном издржавању првостепени суд је одбио тужбени захтев, као неоснован.

Апелациони суд сматра да је одлука првостепеног суда правилна и да се наводима жалбе не доводи у сумњу јер је првостепени суд на потпуно и правилно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право, а за своју одлуку дао правилне и јасне разлоге које у целости прихвата и овај суд.

Нису основани наводи жалбе којима се указује да је првостепени суд погрешно схватио поднесак тужиоца од 07.02.2020. године из кога несумњиво произлази да је тужилац, као неука странка, тражио раскид, а не поништај, уговора о доживотном издржавању, што произлази из предложених доказа (саслушање два сведока) који су релевантни за раскид уговора о доживотном издржавању, те да је првостепени суд морао да расправи чињенице и изведе доказе релевантне за раскид уговора о

доживотном издржавању. Ово стога што је суд везан тужбеним захтевом у смислу члана 3 ЗПП, а институти облигационог права као што су раскид уговора, поништај уговора и ништавост уговора се битно разликују. Тужилац је (након што му је суд дана 02.12.2019. године вратио поднету тужбу на уређење) поднеском од 07.02.2020. године изричито навео да тражи поништај уговора о доживотном издржавању, те првостепени суд није могао одлучивати о захтеву за раскид уговора, када таквог захтева није ни било. Стога је правилно првостепени суд, нашавши да тужилац у тужби ни током поступка није предложио извођење доказа који су релевантни за поништај уговора, одлучио као у изреци побијане пресуде.

Како су остали наводи жалбе без утицаја на одлуку суда у овој правној ствари, одлучено је као у изреци применом члана 390 ЗПП.

Потврђена је одлука о трошковима поступка јер је донета правилном применом чланова 153 и 154 ЗПП.

Председник већа - судија
Владислава Милићевић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић